

Ех!.. І вдарило-ж кляте життя...

Дмитро Фальківський

Ех!.. І вдарило-ж кляте життя.—

Тільки струни у серці:

дзінь...

дзінь...

Хоч і хочеш мажором утять.

Дійсність чортова чорна, як тінь...

І акордить журлива струна:

Все мінор...

Все мінор...

Все мінор...

Тільки десь там,

у серці із дна

Простяглася надія до зор...

Тільки там десь,

із самого дна

Притулилась надія до зор.—

І акордить журливо струна:

Хай мінор,

зате щирий мінор.

Ще лиш рух один,

ще лиш момент,

Я не втримаюсь,

в прірву скочусь.

Вийде з мене такий декадент,

Як не знала й не знатиме Русь.

Та чи-ж винен я?..

Спухайте!..

Ви!..

В кого пузо—гора Арарат,

Хто життя за полу ізловив

І кричить:

— О, Комуно!

Vivat!

Хто зумів переплигнуть бар'єр.

Хто з ідеї пошив убрання,—

Чи ж я винен,

що з віршів кар'єр
Не роблю й не робитиму я?..
Чи-ж я винен,
що чортом ганяв
Із окопу
в запілля...
і знов...
Що здоров'я палив на огнях
Революцій,
ковтаючи кров?..
Чи-ж я винен?
О, слухайте!..
Ви!..
В кого пика рум'яна,
пухка,
Що я роки найкращі провів
В товаристві рушниці й штика?..

Знаю я...
Ви сміялися з нас,
Як сміється,
наївшись,
вош.
Коли ми, не стерпівши образ.
Закричали:
— Комуна?
Дайош...
Знаю я:
ви всміхались собі
Під димок закордонних цигар.
Коли карту за картою бив
Розлютований "звіри пролетар.
І щоб нерви трухляві піднять,—
Ви топтали у ніс кокаїн...
Ми-ж тоді—розбивали загать
І обідрані йшли на загин...
Ви не вірили самі собі...
Як-же так?..
Жив та був Капітал...
А тут враз:
Міліони рабів

Піднялися на сполох,
на гвалт.
Не поміг вам антантівський танк,
Ні французький,
ні англійський стяг,

Бо ми ставили сміло va-banque
Свою кров...
своє тіло...
життя...
Ох!..
Тяжка і не рівна гра...
Дивувався й дивується мир!
Так—
одвіку ніхто ще не грав,—
Так —
ніхто не боровся, як ми.
І коли в тій нерівній грі
Ми побили останню із карт,—
Ви затихли, як миші в норі,
А я...
Я?..
Я служив у Чека...
Дні і ночі голодний,
без сил.
Я на смітнику Жовтня копавсь,
Не жахався я тіней з могил,
Тіней тих,
що я сам розстріляв...
Вартував революції кров,
Що розквітла в Республіку Рад...
Саботаж —
і учасників змов
Я розстрілював сотнями в ряд...

О!
Ви тихо сиділи тоді
В установах, з пером у руках,
І дрижали, як миші руді.
Ради власної шкури й пайка.
Ви хрипіли тоді,

що чека—
Це ганьба...
це розпуста...
садизм.
...На чорта, мов, ідея така...
...На чорта, мов, такий комунізм...
А тепер...
О, тепер ви пани!..
Прославляєте непівський зріст.
Ви і ситі...
і ніс в тютюні,
Кожен з вас:
"у душі комуніст".
В голові вашій —
"шиммі",
"фокстрот",
А червінці й валюта—девіз...
Чи-ж я винен,
що здохну з сухот,
Що у грудях немазаний віз?..

Що я ранком вихаркую кров
І дивлюсь на пузатих в авто...
Що не крок..
Що не крок...
Що не крок...
То обличчя пухкі і манто...
Чи-ж я винен?
О, слухайте...
Ви!..
Що не вмів переплигнуть бар'єр,
Що життя за полу не зловив
І не строю з поезій кар'єр?...
Чи-ж я винен?
І буває в розпачливу мить.
Як на душу насунеться ніч:
...Поможіть!..
Поможіть...
Поможіть...
Закричати так хочеться м'ні.
Та ніхто не почує тих слів...

Чи ж потрібен кому інвалід?

...Одгремів...

Одгукав...

Одшумів...

Як весною розбурханий лід.

Одшумів...

Одгремів...

Одгукав.

Як розбурханий лід по весні.

Тільки иноді знов у Чека

Послужить заманеться мені.

Не тому,

що там добре служить

(Я люблю—

заколисаний степ),

А тому,

що радий від душі

Розстрілять ненажерливий неп.

Та чека вже розтанули дні,

Як весною розбурханий лід.

Мо' і жити не довго мені,—

Чи-ж потрібен кому інвалід?

Чи потрібен кому інвалід,

Що колися боровся без слів?

...Одгремів...

Одгукав...

Одшумів...

Як весною розбурханий лід...